

Socialministeren (Mimi Stilling Jakobsen):

Da jeg var lille, lærte jeg, at Socialdemokratiet værnede om de svage og tog sig af deres sag. Det har jeg stor respekt for, men jeg mister respekten for et socialdemokrati, der fremsætter et forslag som det her. Jeg vil ikke kalde det narreværk, jeg vil ikke kalde det klovneri, for i den virksomhed ligger der i hvert fald noget kunstnerisk værdifuldt, og det har jeg svært ved at se i det her forslag.

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Så vred socialministeren pludselig er blevet over, at der kommer et forslag, der opfordrer regeringen til inden 1. november at leve op til sine egne løfter. Vi mente, det var en venlighed over for regeringen. Regeringen har opfyldt vores løfte, og selvfølgelig er det, vi gør i dag, at konstatere, at regeringen har opfyldt det løfte, den har givet om ophævelse af karensdagen.

Når vi er lidt optaget af at få det løfte om at afskaffe karensdagen holdt fast, er det selvfølgelig, fordi det var den nuværende borgerlige regering, der gennemførte karensdagen. Det er den nuværende borgerlige regering, der har sagt, at det var en glimrende ordning. Det er den nuværende borgerlige regering, der sagde, det var et essentielt led i genopretningspolitikken. Derfor kan man ikke fortænke os i, at vi har været noget skeptiske med hensyn til, om regeringen i praksis ville leve op til det.

Nu har den levet op til det, og det synes jeg er fint. Det skal den høste anerkendelse for. Der er ingen grund til, at socialministeren bliver så sur.

Mette Groes (S):

Jeg vil godt sige til socialministeren, at det er ganske vist, at det er de gentagne gange, Socialdemokratiet har fremsat dette forslag, der har ført til, at det nu endelig ser ud til at blive til noget.

Når socialministeren er så hånlig over for os med hensyn til vores forslag, vil jeg da lige bemærke, at regeringens eget forslag først kom i går, og det kunne jo tænkes, at det, at denne debat er sat på dagsordenen for i dag, havde noget at gøre med, at forslaget faktisk var fremkommet.

Jeg vil sige med hensyn til karensdagen, at lige siden den blev indført, 1. april 1983, er der foretaget utallige undersøgelser af dens virkning. Sidst har vi fået Amtskommunernes og Kommunernes Forskningsinstituts rapport om sygefravær og karensdag, og dér har vi fået bekræftet det, vi godt vidste, nemlig at karensdagen rammer skævt, at offentligt ansatte alle er omfattet, mens kun 57 pct. af de privat ansatte er det. Karensdagen har social slagside. Mellem en tredjedel og halvdelen af alle danske arbejdstagere har så at sige aldrig en sygedag. Sygefraværet er størst blandt de socialt svage stillede grupper. Det er de ufaglærte kvinder, der straffes hårdest af karensdagen. Kun få af dem har mulighed for at afspadsere. Sygefravær betyder altså færre kroner i lønningsposen.

En af grundene til, at regeringen indførte karensdagen, var for at komme pjækkeri til livs. Det sagde man ikke, men det var faktisk det, man ville. Men karensdagen har haft den virkning, at hvor folk fornuftigt nok tidligere tog en enkelt sygedag for at tage f.eks. en influenza i opløbet, udskyder og udskyder de nu en sygemelding i håb om, at det går over af sig selv. Men det gør det ikke, og det bevirker, at når de endelig melder sig syge, er de nødt til at tage mere end tre dage for at blive ordentligt raske.

Det er altså rigtigt, hvad vi hele tiden har sagt: karensdagen er en asocial lov, der rammer de mest udsatte hårdest, og dertil kommer, at det er en utiltalende lov, fordi den mere end antyder mistillid til lønmodtagerne. Det er tydeligt, at regeringens strafmotiver blot har forværret den samlede sygelighed, og da regeringen jo tænker i penge, kan loven altså ikke netop henregnes til dens succeser.

Men rent bortset fra karensdagen burde regeringen nok tænke over de resultater, AKFs undersøgelse i øvrigt peger på, nemlig at et godt arbejdsmiljø i bredeste betydning er den vigtigste faktor, når fraværets omfang skal bringes ned. Tog regeringen lidt mere håndfast på arbejdsmiljøproblemerne, det være sig grænseværdierne ved arbejde med opløsningsmidler, asbestproblemer eller det psykiske velbefindende, der ligger i reel medbestemmelse, f.eks. i en ordentlig OD-ordning, så havde den en reel mulighed for at nedbringe sygefraværet.